

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 584/2017-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Slovenská patentová a doménová kancelária, spol. s r.o., Zaježová 560, Pliešovce, zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Kočičkom, Advokátska kancelária Lion Law Partners s. r. o., Komenského 14A, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatočného protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 695/2014 z 25. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Slovenská patentová a doménová kancelária, spol. s r.o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. augusta 2017 doručená sťažnosť spoločnosti Slovenská patentová a doménová kancelária,

spol. s r.o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou v petite sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20, čl. 46 ods. 1 a 3 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 695/2014 z 25. júna 2015 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti podrobne opisuje skutkový stav a právne posúdenie veci v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 4 C 175/2002 *„o náhradu škody vo výške 15 663,13 € s prísl.“*, ktoré po rozhodnutí krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 695/2014, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 19. februára 2014 vo výroku o zamietnutí návrhu vo zvyšku, a následnom podaní dovolania bolo zavŕšené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 12/2016 z 31. januára 2017. Týmto uznesením bolo dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu najvyšším súdom odmietnuté ako neprípustné podľa § 447 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“).

3. Sťažovateľka poukazuje na to, že rozsudok krajského súdu (aj okresného súdu, pozn.) je arbitrárny a zjavne neodôvodnený, nepreskúmateľný a svojvoľný v dôsledku *„(ne)unesenia dôkazného bremena o výške uplatnenej položky skutočnej škody a v otázke totožnosti uplatnenej položky ušlého zisku“*. Obdobne namieta *„rozpor právneho názoru... v medzitýmnom rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 199/2007 zo 17. 01. 2008 týkajúceho sa posúdenia nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v porovnaní s právnym názorom podľa rozsudku sp. zn. 10 Co/695/2014 zo dňa 25.06.2015 a s tým súvisiaci zásah do princípu právnej istoty v otázke záväznosti zaujatého právneho názoru“* a tiež poukazuje na *„formalistický výklad vykonaného znaleckého dokazovania v otázke ušlého zisku pred jeho skutočnou obsahovou a výpovednou hodnotou v materiálnom zmysle“*.

4. Sťažovateľka v závere sťažnosti po zaujatí jej právneho názoru na danú vec a odôvodnení namietaného porušenia označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu (bod 1) navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že jej základné práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, na právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva zakotvené v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v čl. 1 dodatkového protokolu krajským súdom porušené boli. Okrem toho požaduje v petite zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu (bod 1) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, ako aj priznať jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

9. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou napadla v petite sťažnosti iba rozsudok krajského súdu. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom

konaní. Takýmto predpisom bol zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a v súčasnosti je ním Civilný sporový poriadok.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

11. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu sp. zn. 10 Co 695/2014 z 25. júna 2015, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci krajský súd svoje rozhodnutie zrozumiteľne a primeraným spôsobom odôvodnil (s. 7 až s. 10), dal jasnú odpoveď na námietky sťažovateľky uvedené v bode 3 a jeho rozhodnutie v kontexte danej veci (pozri bod 2, pozn.) teda nemožno v žiadnom prípade považovať za arbitrárne a ani celkom zjavne neodôvodnené, ako sa mylne domnieva sťažovateľka.

13. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

14. V rozsahu ďalších namietaných skutočností (napr. odňatia možnosti konať pred súdom, nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a ďalších), ktoré vyplývajú aj z bodu 24 jej sťažnosti, tieto sťažnostné námietky sťažovateľky nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. K tomu je potrebné dodať, že ústavný súd ani nemohol pre princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmať tieto námietky, keďže sťažovateľka (je kvalifikovane zastúpená advokátom pozn.) mala možnosť podať v tejto časti dovolanie (a aj to urobila), pričom uznesenie najvyššieho súdu v petite sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), už nenapáda. Sťažovateľka navyše v sťažnosti uvádza v podstate tie isté argumenty, ktoré uplatnila už v dovolacom konaní, a tak stavia ústavný súd do pozície bežnej prieskumnej inštalácie všeobecného súdnictva. Ústavný súd však nie je súdom vyššej inštalácie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov.

15. Vychádzajúc zo sťažnosti s prihliadnutím na vecný (obsahový) rozmer označených práv v bode 8 ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia týchto práv, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Súčasne taktiež ústavný súd nezistil ani žiadnu spojitosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením ďalších označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu (pozri bod 1 a 4). V tomto rozsahu potom nemohli byť porušené ani ostatné sťažovateľkou označené práva podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 20 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

16. Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu ku krajskému súdu pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (bod 7).

17. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (bod 4) nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2017